

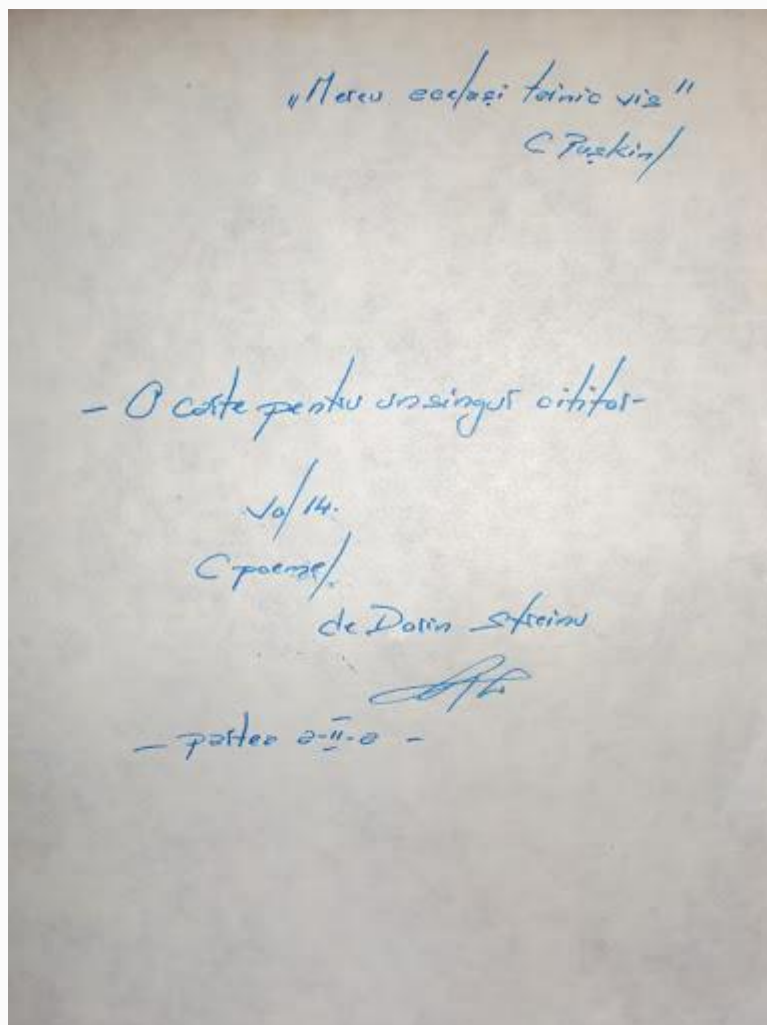
Dorin Streinu

Opere alese
(vol. 7)

Teologie pentru azi
București
2013

O carte pentru un singur cititor
(partea a doua)
[vol. 14 de poeme, 1999]

Poem unui frate de inimă

Frate,
s-ar putea să ne întâlnim în sfera luminii,
fără să ne spunem *adio, adio*...

Eu s-ar putea să mor *fără alegere*,
fără să vreau.

Depărtarea ta mă însingurează
și clipele noastre mi se par numărate.

A fi împreună?!
A fi cu mine?!
E *prea mult* pentru mine.
E prea mult, frate.

Dar s-ar putea să mor
și tu să nu știi.

S-ar putea să afli
mult mai târziu,
când *târziul e prea târziu*.

Ultima mea clipă va fi *o minune*.

Va fi o clipă *minunată*,
cu Îngeri albi
și cu lumină multă.

Voi plânge atunci *de fericit*
și nu *de tristețe*.

Tu să mă ții minte *tânăr*,
bărbat pururea tânăr.

Să-mi săruți fotografia mea cu
ochii tăi albaștri,
albaștri ca marea
plină de azur.

Așa ne-a fost să fie, frate.

Așa a fost să fie: eu primul,
iar tu după mine...

Poem scris pe un carton

Mi-a plăcut drama lui,
drama ta.

A fost *frumoasă*,
ca și cum dramele sunt *frumoase* și
n-au răspuns
și nu sunt *nude*.

Ți-am spus că poți
face orice cu viața ta,
dar trebuie să mă respecti
puțin, puțin și pe mine.

Deși n-am preconcepții
mă doare, mă doare
că nu ții,
măcar puțin,
în glumă,
și la mine.

Tu ești *a tuturor* bărbaților
care te plătesc
numai a mea nu.

Mi-ar plăcea să fii măcar o noapte
sinceră cu mine,
cum ești cu tine,
când tristețea
și sila
te doboară...

Ratarea nu e un nume frumos...

Cel care nu e căzut
poate da sfaturi,
poate face pe *împăcatul*,
pe *fericitul*.

Însă eu cad mereu
în mocirlă,

fiind un farsor cu mine
însumi.

Eu nu beau decât ca să mă aud,
să îmi văd infernul în care zac.

Cântec de jale

După ce pierzi ești *un*
nimeni.

Nici țigara nu se
mai stinge pe tine.

Ești stârvul aruncat.

Ești animalul cu laba
ruptă și care nu are un adăpost.

Cred că a venit timpul
ca poezii să nu mai scrie
nimic
fără ca *să-i doară*.

Cred că e timpul *de pe urmă*,
dragii mei.

Toți suferim și
niciunul nu se mai bucură.

Toți ne spălăm în alcoolul
acesta sec,
fără astâmpăr.

Eu sunt *un pierde vară*
și tu *alergi?!*

Unde?!

Într-o groapă *mai mică...sau mai lată?!!*

Tu ești *mai bun* decât mine?!

Nu facem nici cât două cepe
degerate...

Toți credem în iluzia
că suntem *mai buni* decât ceilalți.

Așa sperăm cu toții.

Însă nu știm ce înseamnă *mai bun* și nici
față *de cine*
și *de ce*.

Nu știu și tare aș vrea
să știu.

Dacă ceva e *greșit*
atunci, cu siguranță,
ceva *în mine* e greșit.

Eu am ratat...

Eu am pierdut geanta și portofelul
vieții.

Nu-mi pasă dacă le-a găsit altcineva!

Știu că i-am dat unui sărac
câțiva lei și i-am spus că
nu știu cât timp voi mai avea și eu bani.

El mi-a mulțumit
și m-am mirat de ce.

Mirare și iarăși *mirare*...

Viața e o liturghie
în care toți *ne sacrificăm*,
uneori fără să știm
prețul...

Păcatele mele cad pe tine
și ale tale pe mine.

Ne amăgim
reciproc.

Așa cred eu:
ne amăgim reciproc.

Amânăm o durere
la infinit
și până la urmă *ne îndrăgostim*
de ea.

Regret!

Poetul din mine
e *un corb alb*,
dacă poate exista și așa ceva...

Scriere fără prefață

Vreau să dau *o petrecere*
cu inimi.

Nu vreau să cânte nimeni
ci toți să asculte.

Nu știu dacă vreți
dar veți înțelege, poate,
că sufletul meu vrea
să vă comunice ceva
în taină.

E un preambul
sau o naivă impresie
de sfârșit de an.

Vreau să vă am lângă mine
ca să văd cum e.

Vreau să fiu liniștit, aici,
în *casa tuturora*,
cum n-am mai fost niciodată.

De aceea v-am trimis
scrisori: ca să vă chem.

Dacă vă spuneam eu,
față în față,
nu ați fi acceptat.

Acum veți accepta.

Ceva îmi spune
acest lucru.

Veți veni cu toții
și mă veți asculta
vorbind.

Voi mă iubiți și
veți veni.

Cel care *va răsuci* stelele
își va aduce aminte de
această zi.

Va fi o zi memorabilă,
o zi ca oricare alta...

Un vorbitor de transfigurare

Cel care moare vorbind e un
simbol. Nu știu pentru cine
dar e.

E un simbol și inelul meu
și faptul că nimeni nu vrea
să mănânce, în tihnă,
cu mine.

Poate că le e greu, cine știe!

Mă gândesc
și nu mai sper
nimic de la mine.

Parcă sunt mort
și nu se mai poate face nimic.

Am devenit blazat dintr-o dată,
ca o tăcere în care se aud
până și picăturile de gând.

Văd în jurul meu numai blazare,
mohoreală, aciditate fără rost,
oameni cu cataloage în mâini
și cu fețe de înmormântare.

M-am *alăturat* și eu lor.

Îmi picură tristeți din ochi și
mă fac că nu văd.

Cel care moare vorbind
nu va fi uitat ușor.

În cinstea lui, istoria,
va cânta imnul național.

Merită să fie respectat
astfel!

Merg și
mă așez.

Parcă fac lucrul ăsta
de când lumea.

E totuși ceva minor,
semnificativ de minor...

Eu sunt numai un poet singular,
singurul care se luptă *cu cuvintele*
și moare
dintr-o *iubire care transcende totul.*

În urma mea rămâne o
bancă goală.

Lângă ea...un câine...

Poate că asta va fi
ultima mea imagine:
un poet singular,
aidoma iubirii care m-a înamorat.

Sejur pentru sinucigași

M-am urcat în autobuz
și am fost surprins de praf,
de praful istoriei...

Eram gol
sau stam într-ul loc
fără geam,
lucru care mă făcea
să fiu
contemporan cu tot ceea
ce,
în mod fugitiv,
îmi scăpa vederii.

Ceea ce vreau să spun
e un poem
ca loviturile de briceag.

Acestea sunt dure.

Aud tremurături și spasmi...

Un singur scâncet... înainte de
o prăbușire bruscă...

Vai, o minte bolnavă
de friguri!

Poeții, adesea,
sunt *temperaturi*
care nu pot fi controlate.

Iar eu pierd
tocmai pentru că rămân fidel
celor pe care îi sărut pe obraz...

Știu: și eu aș putea minți,
și ar fi foarte greu de descifrat...

Însă nu mi se pare logic
să mint și să mor
și să asist la urmările unei
șarade numită: *viață...*

Ea s-a aruncat în fântână...și
înmormântarea nu a mai avut loc.

Nu avea bani...
iar sinucigașii n-au nevoie de preot.

Ei s-au dat pe mâinile diavolului.

Pentru ei, *Dumnezeu a murit*
sau *e plecat în vacanță...*

La urma urmei
vei merge și vei aprinde o lumânare,
închinându-te...

Lovit cu un braț

M-ai lovit tocmai
unde mă dor mușchii.

Mi-ai făcut *un rău bun*.

Eu nu știam, până acum,
cum arată *o lovitură suspendată*.

Dacă stau într-un băț
înseamnă că sunt *iluzionist*.

Dacă pot să iubesc
înseamnă că voi
scrie *poeme*
îmbrăcate.

Urăsc *lucrul gol*
dar *mă tăvălesc* după el.

Sunt bolnav de dor,
nu mă lua în seamă!

Nu mă iubi!

Nu mă aprecia!

Nu mă aprecia, pentru că
merit să mă apreciezi foarte mult!

Nu știu dacă vei fi în stare să mă urmezi
până acolo până unde
trebuie să mă iubești.

Tinerețea mea a fost *un cântec prelung*.

Cântam mult
și îmi alinam sufletul.

Îți mulțumesc, totuși,
că m-ai lovit în lucrurile sensibile ale inimii,

acum,
când am ridicat în mine
zborul spre înălțimi.

Răsunetul decupat din suflet

Răstignirea unora
e doar o fanfaronadă:
lacrimi de reptilă flămândă...

Răstignirea reală însă e
jupuirea inimii,
crucificarea forțată
pe care unii *decid*
să o ducă până la capăt.

El S-a răstignit între doi
tâlhari.

Eu, aici, mă răstignesc,
la fel,
din proprie inițiativă,

prin aceea că mă las *tot la fel de*
neînțeles...

Ce să-i spun însă unui bolnav
pe moarte?

Nu cred că multe
lucruri...

Voi zice două vorbe,
întotdeauna pe cele care *nu trebuia*
să le zic,
și mă va dura inima,
când el îmi va zâmbi
scârbit de amabilitatea mea
sau de lipsa mea de spirit.

Voi pleca
și el va putea să
moară,
în sfârșit,
necompătimit
și neînțeles.

Însă noi,
meschinii,
îi vom face o fișă de ieșire din spital
și vom spune,
cu un scris ininteligibil:
„a murit *de prea multă* inimă”.

Răstignirea mea
poate fi făcută oricum.

Numai să țin minte
că trebuie *să trăiesc*
și după ce mor.

Și atunci va pleca și el
ca *un colet anonim...*

Nu va mai avea timp de Crăciun
și nici
de cadourile mele.

Probabil *vitalitatea* râsului meu
i-a tăiat pofta de mâncare.

Milostenii de aruncat

Am aruncat și eu
în cutia milei 300 de lei,
cu care poți cumpăra
doar un creion chimic...
prin care să îl putem ajuta pe un sărac...

Dânsa a aruncat 500 de lei,
tot la fel: *fără scop precis*.

Cu sumele noastre,
ale amândurora,
vom cumpăra o jumătate de pâine,
pentru un sărac,
care ne va privi chiorâș...

Însă, dacă am înmulți milostenia noastră,
cu milostenia voastră,
am sătura,
cu pâine,
pe toți săracii,
care acum *ne privesc chiorâș*...

Vom mânca împreună,
atent,
nu *ca sparții*.

Eu voi mânca o firimitură
ca să nu stric porția nimănu.

Pentru că un sărac,
care privește *chiorâș*
și niciodată nu știe să *mulțumească*,
se poate ridica în picioare
și să vrea să mă strângă de gât,
pentru că am îndrăznit să iau o firimitură
din pâinea pe care eu i-am dat-o.

Vom mânca atent
precum firele de iarbă.

Și chiar dacă toți
sunt înfomețați,
acum,
seara,
va trebui să ne gândim și la
îmbrăcămintea lor,
a acelor săraci,
care *au mâncat*
dar sunt *goi*...

Atunci vom merge și noi goi,
ca niște egrete,
și vom exclude iarna de la noi,
o vom exclude pe lună,
ca să mai înghețe și luna un pic.

Și, cu celelalte,
adică după primele două,
vom cere apelor
și munților *ajutor*.

Cine vrea să își facă o casă
va primi,
în mod gratuit,
o peșteră.

Iar cine va dori să bea ceva,
răcoros și cristalin,
fără doar și poate,
va primi câte un râu
sau câte un pârâu,
ca să ne ajungă la fiecare.

Și așa îi ajut eu pe oameni: le dau
curajul să *creadă* în vise,
care nu pot fi abandonate
și nici nu pot fi absurde.

Lecție deschisă pentru oameni complicați

Vreau să vă învăț ceva
complicat de simplu:
focul se stinge prea repede.

Fie el de paie
sau de lemne,
focul se stinge
și se stinge pentru totdeauna.

Stam pe un tamburel
și priveam focul
și cazanul de țuică.

Limbi de foc
vroiau să mă termine;
limbi de foc...

Parcă erau o femeie
geloasă și rea.

Niciuna nu m-a atins
dar mi-au încălzit picioarele.

„Așa e geniul, focul inimii mele”, i-am spus bunicii
mele:
„te arde și...mori”.

- Asta vrei tu?
- Așa se întâmplă cu toți! Vreau *să mor de tânăr...*
- Poate că ai să trăiești 80 de ani și ai să scrii în
continuu, ca acu'...
- Eu nu prea cred...

Mă simțeam cu rezultatele muncii mele
asidue în mână: poeme nenumărate
și din care nu știu niciun vers.

Doamne,
de ce să scriem versuri
și alții să le învețe?

Doamne, de ce e multă *plictiseală*
și mult *prost gust*, atunci când îl citești pe un altul?

Câteodată îmi iubesc confrății
la nebunie: pe cei care *spun adevărul*
și sunt *umani*.

Sunt ca niște flori
care ies din nămol
și extaziază.

Eu îi miros
și prind viață.

Primăvara mirosim copacii,
numai ca să nu uităm
că fiecare în parte
are parfumul lui.

Poem cu detalii erbivore

Fiecare poet e o altă
briză a mării.

Te lovește la suflet și
asta e.

Nu poți să te aperi de brutele astea
fenomenale,
de poeți.

Cei care ascultă poezie
sunt niște stane de piatră.

Cine nu plânge în timpul unei poezii
este *un înger*. Asta nu înseamnă că
e *un înger bun*...

Ei dau totul pe față
și îți aduc istorii sub nas,
adică *sentimente nemiloase*,
sentimente care te fac
să te simți un purice.

Versul poate avea 5.000 de ani,
dar el e *nou*,
de acum,
dacă *îți vibrează* în inimă.

Omul e limpede,
se vede limpede în el,
atunci când versul său
îți palpită
în sânge
și în propriile-ți vene.

Of, eu am zis că fiecare
poet e *un mort care vorbește!*

Dacă nu ar vorbi
s-ar nărui cuvintele.

Și dacă s-ar năruși cuvintele
nu am mai ști
că cerul e *albastru*
iar copacul e *un purtător*
de frunze pasagere.

Momente familiarizante

Dimineața, el iese în fața mea
și dă din coadă.

Stomacul lui negru atârână
iar, în coadă, un smoc alb,
la fel și la piciorul drept, puțin...

„Măi, Drăghițică, prost te-a
mai făcut mă-ta!”, i-am zis eu
și el a început să dea din coadă
și să latre.

„Câinii ăștia *tot latră*,
Doamne! Latră și când
sunt făcuți colac!”, mi-am zis eu.

Am să mai merg puțin prin iarbă,
ca să-mi mai ud și eu papucii.

Dar el mă ia de pantalon,
mă trage cu dinții.

Mă uit la el cu drag: și el e copil,
copilul meu,
un copil care nu știe să cuvânte.

Dacă ar ști și acest lucru, l-ar simți pe Eminescu¹
și l-ar iubi pe Stănescu².

El mi-ar răni inima
cu versuri.

Doamne, să faci și câinii
să cuvânte!

Cine știe câte *genii* au murit în curtea mea
și eu am fost *complet*

---

¹ A se vedea: http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.

² Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

surd,
pentru că *mut* nu sunt.

Poetul dublat de profesor

Îl scot pe elev la lecție.

El nu știe *nimic*
dar eu trebuie să-i pun *notă mare*
pentru că elevul e *premiat*.

Mă uit la el *cu superioritate*:
eu sunt *profesorul*
iar el este *un accident de memorie* numit
lapsus.

Nu-l mai ascult. El
va spune și așa *numai*
prostii. Îi pun *doi*
și zic că *nu s-a întâmplat nimic*.

El pleacă traumatizat,
scârbit și cocoșat
de *impactul* notei.

În drum spre bancă
îmi trage în gând o înjurătură *zdravăună*,
una din acelea cu *tort* și *frișcă*.

După ce termin cu catalogul
le predau lucruri uitate.

Nimeni nu-și dă seama că eu *uit*
ceea ce predau dar nu contează.

Ei scriu cu emoție,
cu o emoție *plană*,
încât unul a început *să meargă pe pereți*
și *să mănânce cucumeaua*³, adică
starea de emoție a întregului sat.

Dacă cântă cucuveaua
la tine pe casă

---

³ *Ferestruica* podului unei case țărănești.

s-a zis cu mâncarea
și bem la înmormântarea ta
pe rupte.

Apoi împărțim cu cana
și cu strachina⁴: „Să-i fie lui nea cutare,
pentru sufletul lui,
că tare era *căprui!*”.

Apoi, la finalul finalului iau catalogul
și mă răsucesc pe tocuri
și zic: „Doamne,
ce bine că ai făcut câte *o ușă* peste tot!”.

Pe ea intră și Domnul și boul
și oaia și *aia*,
aia fiind *ultima mea dorință*
înainte de cumpărarea morții.

După mine se aud zgomote.

Adică au venit ei, cei patru Îngeri care țin pământul
în vârful aripilor lor, și vă spun:
„Fiți liniștiți!
Fiecare e *un timp pentru moarte*”.

---

⁴ *La înmormântare sau la pomană.*

Poezia și traumele nazale

În fiecare zi răcesc.

Îmi scot nasul prin batistă
și rup liniștea.

Dă-o dragului de liniște,
că prea ne-a făcut mult rău!

Mai vrea și omul să amețească,
să o ia razna.

Dacă ești răcit
nu mai ai timp de-o carte;
e vorba de citirea
unei *cărți importante*.

O aleg pe cea importantă.
Mă uit pe lângă ea.
E bună!, îmi zic. E ea
nouă dar ține, ține la stres!

Citesc ce merg și mai stau puțin.

S-a făcut ceasul foamei.

La masă avem *uitare, cremă*
și *un șervețel alb*
cu care ne ștergem pe mâini.

Mai departe e lecția a 5-a.

Aici, Maria, Mama lui Iisus, L-a dus
pe Acesta și L-a culcat
în iesle,
în ieslea boilor.

Cineva nu știe ce e acela *un bou*
și eu trebuie să-i arăt *cum se scrie*.

Cuprins

O carte pentru un singur cititor

(partea a doua)

[vol. 14 de poeme, 1999]

1. Poem unui frate de inimă [2-3]
2. Poem scris pe un carton [4-5]
3. Cântec de jale [6-8]
4. Scriere fără prefață [9-10]
5. Un vorbitor de transfigurare [11-12]
6. Sejur pentru sinucigași [13-14]
7. Lovit cu un braț [15-16]
8. Răsunetul decupat din suflet [17-19]
9. Milostenii de aruncat [20-21]
10. Lecție deschisă pentru oameni complicați [22-23]
11. Poem cu detalii erbivore [24-25]
12. Momente familiarizante [26-27]
13. Poetul dublat de profesor [28-29]
14. Poezia și traumele nazale [30-31]
15. În spatele unui cimitir marin [32-34]
16. Urmăriți de trecut [35]
17. Solilocviul de la apus de soare [36]
18. Sindrofiile unui om autist [37-38]
19. Ca să nu spun ce mă intrigă [39-40]
20. Combinație nesigură [41-42]
21. Disertație pesimistă [43-44]
22. Confidențe [45-46]
23. În noaptea asta [47-49]
24. Mozaic liber [50-51]
25. Intonație lângă un fir de praz poetic [52]
26. Cu auditoriu [53-54]
27. La cheremul mofturilor [55-60]
28. Elogii [61-62]
29. Speranțe speciale [63-64]
30. Amfitrion [65]
31. Datini [66-67]
32. Treizeci și unu [68]
33. Pasarelă [69-70]

34. Răsfoire [71-72]
35. Predarea ideilor [73-74]
36. Mistica [75]
37. Exclamație [76-77]
38. Elegie [78-79]
39. Pe lângă plopii fără soț [80-81]
40. Evocare [82-84]
41. Luceafărul [85-86]
42. Neîntârziat [87-88]
43. Al doilea poem de duminică [89-90]
44. Surplus de cunoștințe [91]
45. Dacă știu...[92-93]
46. Meschina [94-95]
47. Bine dispusă [96]
48. Repere calde [97-98]
49. Versetul de recitare [99-100]
50. Simțul măsurii [101-102]
51. Într-o zi, la Biserică [103-106]
52. Floare la ureche [107-108]
53. Avea alt titlu [109-110]
54. Se bea tot ce iubim [111-112]
55. Revenirea la păgânism a lui Iulian Apostatul [113-114]
56. Mergea trenul, cădea seara [115-117]
57. Doamne, o controversă?!...[118-119]
58. Encomiastică [120]
59. Aruncate pe o foaie [121]
60. În mâna mea [122-123]
61. Ridicarea mâinilor [124-126]
62. Fericită [127]
63. Prima apologie [128]
64. Netocmită [129-130]
65. La masa rotundă [131-132]
66. A patra oară citită [133-134]
67. Gaudeamus [135]
68. Singurul zâmbet [136-138]
69. Plinirea vremii [139-141]
70. La telefon [142-143]
71. O mitralieră [144-145]
72. Într-o nesfârșită oboseală [146-147]

Linia și Cercul
[vol. 15 de poeme, 1997]

1. Cântec de mirare [148-149]
2. Răsărire nouă [150]
3. Cina Îngerului [151]
4. Soluție [152]
5. O mică scrisoare [153]
6. Trecere triumfală [154]
7. Melancolie [155]
8. Parfum de seară [156]
9. Geografia inimii [157]
10. Fără haiku [158]
11. Solemnitate în tăcere [159]
12. Coborâre [160]
13. O, Horățiu!...[161]
14. Versiune de toamnă [162]
15. Gloria tinereților mele [163]
16. Dezmințirea lui 0 ca zero [164]
17. Panta luminii [165]
18. Sculptură neterminată [166]
19. O petiție către aripi [167]
20. Febră [168]
21. Recidivă [169]
22. Epilog [170]
23. Imn necenzurat [171]
24. Sfat, din bunătate, dat mie de către bunica
mea [172]
25. Un timp de aproape [173]
26. Mărturisirea bolii [174]
27. O doină în glas străin [175]
28. Paștere și sărut [176]
29. Tânguire neumblată cu picioarele goale
[177]
30. Un poem, pentru ca să înțelegi ce sunt
durerile și cum trebuie să se dea sfaturi [178]
31. Bucurie din partea dăruirii [179]
32. Corespondențe în mansardă [180]
33. Aliterație [181]
34. Accident de durată [182]
35. În loc de *testament* [183]
36. Sfaturi maritale [184]

37. Comemorarea desfătării [185]
38. Urgență [186]
39. Condiția jocului [187]
40. Următorul Don Quijote (poem dramatic)
[188-189]
41. Înălțarea brațului (dramă lirică) [190-193]
42. Pânguirea de-a doua [194]
43. Deznodământ pentru istorie [195]
44. Proxima moarte [196]
45. Prima versiune și a doua versiune a
scrisului [197]
46. Curățirea pentru Paști [198]
47. Prietenului furat [199]
48. Victorie, Octavianus! [200]
49. Condescendență [201]
50. Conștiință de deșertăciune [202]
51. Pierderea asimptotică [203]
52. Prilej de îndoială [204]
53. Despre faptul de-a curge [205]
54. Străfulgerare [206]
55. Bizar [207]
56. Formarea din timp a rugăciunii [208]
57. Poziția mea în timp și spațiu [209]
58. Prezență invizibilă [210]
59. Discurs pentru întreg universul [211]
60. Participarea la poezie [212]
61. Semnul de teamă [213]
62. Precizare pentru timp din timp [214]
63. Poem de dragoste [215]
64. Cuvinte autentice [216]
65. Explicație la numele pe care îl poartă
poetul [217]
66. Grija de tristețe și uitarea de despărțire
[218]
67. Tandem de prietenie cu Nichita [219]
68. Credo [220]
69. Repetiție [221]
70. Odă fără Dorin Streinu [222]
71. Explicație simplă [223]
72. Despre cei trei [224-225]
73. Mirariumul poetului [226]
74. Ineluctabilă, clipa [227]
75. Cadențe [228]

76. Funebru [229]
77. Bunăvoință remărturisită [230]
78. Persecutarea lui Variolla [231]
79. Ecoul [232]
80. Tinerei mame [233]
81. Imaginea orașului din halucinația mea de azi [234]

© Teologie pentru azi | 2013
<http://www.teologiepentruazi.ro/>

Cartea de față e o *ediție online gratuită*
și e *proprietatea* Pr. Dr. Dorin Octavian
Picioruș.

Ea nu poate fi *tipărită* și *comercializată*
decât cu *acceptul direct* al autorului.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© Teologie pentru azi